

Alle blev kommanderet til køjs. Kl. 23 blev vi purret (red: vækket) ud med ordre til at gå i beskyttelsesrum under volden. Over midnat genlød luften af detonationer. Mandskabet på flådens skibe og fartøjer adlød viceadmiralens forholdsordre: Udfør ordren. Skibene blev sprængt i luften, alt brændbart sat i brand, bundventiler åbnet med videre. Tyskerne søgte forgæves at komme ind på Holmen, men Holmens vagtkompagni havde spærret effektivt med spanske ryttere (red: afspærring) og andre forhindringer. Kl. 03.00 var skibene så godt som alle ødelagt og sænkede.

Vi blev på ny beordret til køjs, men kort efter igen purret og beordret i beskyttelsesrum. Omkring kl. 6 trådte vi an i kasernegården, hvor vagthavende løjtnant kommanderede "til højre ret". Mens vi rettede ind til højre lød nogle hurraråb og i samme øjeblik salver fra maskinkanoner, hvis projektiler flænsede murstenene over vore hoveder.

Vi stod stadig med hovederne drejet til højre, men løjtnanten var væk. Så hørte vi en underkanoner brøle; "Løb for Helvede, alt hvad I kan!", og vi styrtede gennem de nærmeste døre gennem kasernen tilbage til beskyttelsesrummene. Jeg var dog så nysgerrig, at jeg ville se, hvad der var sket. Eksercerskolens mandskab var i march hen over pladsen foran kasernen, men blev fanget af kanonilden. En hornblæser, en af de elever, jeg var i gang med at oplære, og kun 16 år var blevet ramt og dræbt på stedet, en anden, en fisker fra Thyborøn var blevet ramt i halsen og råbte på sin mor. Folk fra infirmeriet kom bærende på de sårede, og jeg, der havde set mere end nok løb til beskyttelsesrummene. Vi hørte meget skyderi og forstod, at tyskerne var kommet ind på Holmen.

Beskyttelsesrummene var anlagt i zig-zag og med ståldøre mellem hver. Efter en lang ventetid skete der noget, og vi hørte en ståldør blive revet op og lidt efter lød en eksplosion. Nogle kammerater fra rummet ved siden af kom styrtende ind til os og fortalte, at tyskerne rev døren op, smed en håndgranat ind og smækkede døren i. De nåede ind i det næste rum, før den eksploderede. Det samme gentog sig her og vi søgte mod det næste beskyttelsesrum. På denne måde kom tyskerne nærmere og nærmere fra begge ender af beskyttelsesrummene. Til sidst stod vi klempt sammen som sild i en tønne, sikre på at vi skulle dø. Aldrig i mit liv har jeg været mere bange. Ved siden af mig stod en ældre mand med distinktioner som skibstømrer. Han talte om sin kone og deres børn. Pludselig blev døren ind til os revet op. Vi rystede. Der kom ingen håndgranat, men vi så en bajonet, der dirrede og dirrede, så så vi manden, der bar den. Det var ikke andet end en stor dreng på 16-17 år. Han rystede lige så meget som vi. Han kaldte mig frem og med hænderne i vejret gik jeg frem mod ham. Han følte på mit tøj, om jeg var bevæbnet og gennede mig op i gården. En løjtnant havde modigt åbnet døren i den anden ende af beskyttelsesrummene, havde viftet med et hvidt lommetørklæde og råbt; "Wir sind unbewaffnet". Vi blev nu jaget ud foran kasernen og fik besked på at kaste lommeknive på jorden. Jeg så at arrestforvareren havde lukket alle fanger ud, de stod nu mellem os andre iført islandske sweatere. Alle, der bar stålhjelm fik besked på at smide den på jorden. Jeg så en kvartermester parere ordre, smide stålhjelm på jorden, men stille sig op og tisse i den.

Nu gik vi i en lang fangekolonne ud fra Holmen ud i Prinsessegade flankeret af bevæbnede tyskere på begge sider. De fanger, der bar sweatere blev gennet ind på fortovet og da de var jaget ud fra kolonnen gik de simpelthen deres vej. Da vi nåede ud i Torvegade kom en tysk officer og stillede sig op og sagde på dansk, "Når I ikke kan slås, så kan I vel finde ud af at tage opstilling tre og tre." Vi gættede på at han var en sønderjyde med nazistisk indstilling. Turen gik nu videre til det, der i dag hedder Christmas Møllers Plads og herfra videre ad Kløvermarksvej til flyvepladsen på Margretheholm, hvor vi blev opstillet på midten af en plæne med maskingeværbevæbnede vagter omkring os. Her stod vi til om aftenen, hvor vi blev ført tilbage til Holmen, hvor vi fandt vore skabe revet op og ribbet for alt af værdi. Vi var nu krigsfanger og rygterne svirrede, at vi ville blive sendt til krigsfangelejre i Tyskland, hvad heldigvis ikke skete.

(fra http://www.navalhistory.dk/Danish/Orlogsliv/Beretninger/Konggaard_delI.htm. Bearbejdet)